

jfr. §§ 7 og 8. Den lempeligere fremgangsmåde, blot at nægte fortsat ophold, er tidligere benyttet i praksis, hvor omstændighederne talte derfor, selv om betingelserne for en egentlig udvisning var til stede. Det kan derfor betegnes som en videreførelse af denne praksis, når man i stk. 2 har stillet forslag om, at justitsministeren i de tilfælde, hvor en udlænding vil kunne udvises, når dette efter omstændighederne findes tilstrækkeligt, kan meddele vedkommende udlænding pålæg om at udrejse inden en af justitsministeren fastsat frist, således at politiet om fornødent drager omsorg for, at udrejse finder sted. Et sådant pålæg om udrejse kan naturligvis finde sted på trods af en meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse, men lempelsen består deri, at udlændingen i de nævnte tilfælde undgår den egentlige udvisning med de deraf flydende ovenfor omtalte konsekvenser.

Til § 6.

Bestemmelsen samler de tilfælde, hvor politiet uden forelæggelse kan træffe bestemmelse om udvisning af en udlænding. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5.

Om de enkelte tilfælde bemærkes følgende: En til nr. 1 svarende regel findes i T. § 3, stk. 1.

Nr. 2 er ny. Bestemmelsen må imidlertid anses som en selvfølgelig regel, der allerede praktiseres af politiet.

Nr. 3 svarer til F. § 2, idet dog den i F. § 2 indeholdte begrænsning med hensyn til forsørgelsesret er ændret i overensstemmelse med de nugældende regler i forsørgslovens §§ 17 og 18, jfr. lovbkg. nr. 475 af 31. august 1946. Endvidere er udvisning udelukket i de tilfælde, hvor hjemsendelse på grund af trang enten efter gældende traktat el. lign. eller efter bestemmelse truffet af arbejds- og socialministeren i øvrigt ikke kan finde sted, jfr. således den nordiske konvention af 9. januar 1951 angående gensidig ydelse af hjælp til trængende (Cirk. nr. 100 af 4. maj 1951).

Med hensyn til stk. 2 henvises til bemærkningerne ovenfor til § 2.

Til § 7.

Tilsvarende bestemmelse findes i F. § 2, sidste pkt., og F. § 13, sidste pkt. Beslutning om, hvorvidt der skal gives udlændingen tilhold eller ej, træffes af den myndighed (justitsministeren eller politiet), der bestemmer, at han skal udvises. Selve tilkendegivelsen sker ved politiets foranstaltning. Med hensyn til strafansvaret for overtrædelse af tilholdet henvises til § 17. Efter praksis

er det også nu justitsministeren, der kan op hæve udvisningstilhold.

Til § 8.

Idet man henviser til det i de indledende bemærkninger anførte, skal man med hensyn til de enkelte bestemmelser bemærke følgende:

I F. § 14 indeholdes hjemmel til, når udsendelse eller udvisning er besluttet, at træffe foranstaltninger til sikring af den pågældende udlændings tilstedeværelse eventuelt ved at hensætte ham under bevogtning ved politiets foranstaltning, indtil udsendelsen af landet kan finde sted. Tilsvarende bestemmelser findes i den svenske, norske og finske fremmedlovgivning. Efter forslaget stk. 1 er der på tilsvarende måde åbnet mulighed for i tilfælde af afvisning eller udvisning at træffe sådanne foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre udlændingens tilstedeværelse, dels i tiden indtil den endelige afgørelse foreligger, dels indtil udsendelse af landet kan effektueres. Disse foranstaltninger kan begrænses til meldepligt hos politiet eller pligt til at tage ophold på et bestemt sted, men kan også, forsåvidt det skønnes påkrævet, gå ud på hensættelse under bevogtning som regel i arresthus eller fængsel, eventuelt i et særlig dertil indrettet bevogtningssted.

Med hensyn til behandlingen af varetægtsfanger henvises til retsplejelovens § 784.

Til stk. 2 bemærkes, at man ikke har anset det for nødvendigt, såfremt det drejer sig om tilbageholdelse af kortere varighed, at give den pågældende mulighed for at indbringe spørgsmålet om berettigelsen af forvaringen for domstolene. Derimod stiller forholdet sig anderledes, hvor forvaringen strækker sig udover 14 dage; her må udlændingen have et krav på retsbeskyttelse, som bedst kan sikres ham ved, at sagen kan indbringes for retten. Med hensyn til de momenter, som retten ved afgørelsen vil have at lægge vægt på, bemærkes, at de sager, der har foreligget i praksis, og hvor forvaringen har strakt sig udover 14 dage, netop har drejet sig om personer, hvis identitet ikke har kunnet fastslås, eller hvis hjemsendelse til statsborger- eller opholdsland har været forbundet med vanskeligheder, undertiden fordi vedkommende land fastsatte en ganske bestemt termin, indenfor hvilken den pågældende skulle hjemsendes. Det anses for selvfølgelig, at retten påser, at spørgsmålet om den pågældendes udbringelse af riget af politiet søges fremmet mest muligt, og retten bør i almindelighed kun bestemme fortsat tilbagehol-